

Adam, de eerste mens die wandelde met God

door: Kris Tavernier

“Toen zij het geluid van de Here God hoorden, die in de hof wandelde in de avondkoelte, verborgen de mens en zijn vrouw zich voor de Here God tussen het geboomte in de hof.”

Genesis 3:8

Als je het zo allemaal bekijkt wat er over Adam geschreven staat, dan weten we eigenlijk niet zoveel van hem. En wat we wel over hem weten, is niet erg positief. We denken vooral aan Adam als de in zonde gevallen mens, als degene door wie de zonde en de dood de wereld zijn binnengekomen (Rom. 5:12). Dat heeft natuurlijk alles te maken met die ene alom bekende daad van overtreding in de hof van Eden (Rom. 5:17-18). Adam at van de boom van de kennis van goed en kwaad (Gen. 3:6). Toch zijn wijzelf geen haar beter dan hij. Ook ieder van ons zou hebben gegeten van die vrucht.

Kort daarna kwam de Here God in de hof wandelen. Kennelijk was het Zijn gewoonte in de avondkoelte naar de mens toe te komen. Adam en Eva herkenden meteen het geluid van de Here God, die wandelde in de hof. Echter nu verborgen ze zich. Dat was voor die tijd niet zo geweest. Adam had wel vaker contact gehad met God. Zo had God hem persoonlijk gezegd om niet van die boom te eten (Gen. 2:16-17). Ook bracht Hij al het gedierte tot Adam om te zien hoe deze het zou noemen, en vervolgens ook de vrouw (Gen. 2:19,22). Dit alles toont ons dat er een *relatie* was tussen God en Adam. We kunnen het plaatje wel verder inkleuren. God kwam niet zomaar in de hof wandelen om te kijken naar alles wat Hij had gemaakt. Hij kwam in de hof wandelen om daar Adam (en later ook Eva) te ontmoeten. Adam was de eerste mens en daarmee ook de eerste die wandelde met God.

Gods doel met de mens

Hiermee wordt meteen duidelijk wat God met de mens voorhad. God maakte de mens als een relationeel wezen, en dat in de eerste plaats om een relatie aan te gaan met de Here God *Zelf*. Het is dan ook treffend om de *eerste* plaats in de Bijbel waar over ‘wandelen’ gesproken wordt (Gen. 3:8), te vergelijken met de *laatste* plaats die over ‘wandelen’ spreekt (Openb. 21:24). Beide keren gaat het erover dat er een relatie is tussen God en mens(en). Beide keren, in de hof van Eden en tijdens het duizendjarig Vrederijk, is daar een boom (geboomte) des levens. De boom des levens is een uniek kenmerk voor deze twee periodes. Dit geboomte dient voor de instandhouding van de mens

en zo ook ervoor dat de relatie met God kan blijven voortbestaan. Zeg maar: met de idee van ‘zo mag het blijven duren’. Het heeft bij Adam echter niet zo mogen zijn, en het zal ook in het duizendjarig Vrederijk niet zo zijn. Toch zal God het uiteindelijk nog *beter* maken. In de eeuwige toestand wordt immers niet gesproken over ‘wandelen’, maar over ‘wonen’ (Openb. 21:3). Maar voor die eeuwige toestand aanbreekt, is er een opstand en daarmee komt een einde aan het Vrederijk (Openb. 20:7-9).

Ongehoorzaamheid

Wat een trieste zaak beschrijft het gebeuren van Genesis 3. De wandel, de relatie, ging verloren. De mens verborg zich voor de Here God. Dat had hij ongetwijfeld nog nooit gedaan. Ik kan me best voorstellen dat de mens normaal gesproken uitzag naar het moment, waarop God in de hof kwam om met hem te wandelen. Maar op die vreselijke dag, in de avondkoelte, was het totaal anders.

De mens besepte dat hij het verprutst had. Hij durfde God niet meer onder ogen te komen. De wandel met God was verstoord. Dat is het gevolg van zonde. De (praktische) relatie met God kon niet meer worden voortgezet. De zondeval bracht onmiddellijk een relatiebreuk teweeg, de mens verborg zich en er was geen wandel met God meer. Adams zonde was een daad van overtreding en ongehoorzaamheid. Adam wandelde met God in de hof van Eden, zolang hij Gods gezag erkende. Vanaf het moment dat hij dit niet meer deed, was het kwaad geschied. De *gehoorzaamheid* had plaats gemaakt voor *ongehoorzaamheid*. Sindsdien wordt ieder mens die met God niet rekt, dan ook beschouwd als een ‘zoon van de ongehoorzaamheid’ (Ef. 2:2, 5:6; Kol. 3:6).

Er is nog een vergelijking te maken tussen de tijd in de hof van Eden en het duizendjarig Vrederijk. Heel uniek voor deze twee periodes in de wereldgeschiedenis is immers dat er een openlijke *erkenning* is van het gezag van God, resp. Christus. Daardoor is er in die twee periodes ook een ‘wandelen’ van God en mens *samen* hier op aarde mogelijk. De volken zullen met God

wandelen in het duizendjarig Vrederijk, zolang ze Christus' gezag erkennen.

Hier vinden we een fundamentele voorwaarde voor onze relatie met God. *De absolute voorwaarde om te kunnen wandelen met God, is Hem te erkennen als Heer.* Daar waar God niet als God wordt erkend, is er geen (praktische) relatie met Hem mogelijk. Wij kunnen met God wandelen, zolang we Christus' gezag in ons leven erkennen. Wees eerlijk tegenover jezelf: als je Christus' gezag even niet erkent in je leven, wandel je dan met God?

Op een avondbespreking hadden we het bij ons in de gemeente eens over gehoorzaamheid aan God. Iemand zei: 'Ik wil wel gehoorzaam zijn, maar hoe? Ik weet niet wat Hij wil van mij'. Ik begreep zijn probleem, we kennen dat allemaal wel, denk ik. Ik deed een voorstel: 'Laten we beginnen met gehoorzaam te zijn aan dat wat we wél weten'. Heel veel van wat God van ons wil, staat in Zijn Woord of is rechtstreeks af te leiden uit de principes van het Woord. Als we daarin gehoorzaam zouden blijken, zou God dan niet méér van Zijn wil voor ons leven openbaren? Is het niet logisch dat God eerst wil zien dat we gehoorzaam zijn in wat ons reeds geopenbaard is, vóórdat Hij ons meer kan en zal openbaren?

Zelf God willen zijn

Wat is er nu precies fout gegaan? Hoe komt het dat de mens ongehoorzaam geworden is aan God?

Allereerst blijkt dat de boom van de kennis van goed en kwaad aantrekkelijk geworden was. De vrouw zegt immers dat die boom in het midden van de hof staat (Gen. 3:3). In werkelijkheid echter was het de boom des levens, die in het midden van de hof stond (Gen. 2:9). De slang vertelt de vrouw dat zij 'als God zal zijn, kennende goed en kwaad' (Gen. 3:5). Dat blijkt achteraf inderdaad het geval te zijn (Gen. 3:22). Echter, de mens kan met die kennis niet omgaan en blijkt naderhand niet in staat te zijn om alleen het goede te doen.

Het is dit verlangen 'om als God te zijn', dat de vrouw ertoe brengt nog eens aandachtiger naar de boom te kijken. Dan ziet ze dat de boom goed is om van te eten, een lust is voor de ogen en begeerlijk om daardoor verstandig te worden (vs. 6). Daardoor ontstaat de gedachte dat God iets goeds achtergehouden heeft, dat God niet Zijn volle zegen zou hebben geschonken. Och, kende ze God maar beter! Nu wil ze zelf als God zijn. Hoe wordt ze toch verleid tot hetzelfde verlangen dat de satan had (Jes. 14:14). De heerschappij van God is niet langer een zegen, maar wordt beschouwd als een juk. Daarom wil ze Zijn heerschappij afwerpen om zelf als God te zijn. En daar zit nu de kern, het hart, van de zonde: het niet willen rekenen met God. Elke zonde kunnen wij zo bezien. We willen zelf voor God spelen en zelf wel bepalen wat goed en kwaad is. We vertrouwen er niet op dat hetgeen God met ons

voorheeft het beste is. We worden ongehoorzaam en we vallen in overtreding.

Het wegnemen van de boom des levens

De gehoorzaamheid aan God blijkt eveneens een absolute voorwaarde te zijn voor de toegang tot de boom des levens: "*En de Here God zei: Zie, de mens is geworden als Onzer een door de kennis van goed en kwaad; nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven*" (Gen. 3:22). De toegang tot de boom des levens werd daarom aan de mens ontzegd (vs. 23-24).

Dit is een uiterst genadig besluit van God! Stel je voor wat er zou zijn gebeurd als God dit niet had gedaan. Dan zou de mens voor eeuwig zijn blijven leven in ongehoorzaamheid ten opzichte van God, met alle gevolgen van dien (vgl. Gen. 6:5). Dat zou een regelrechte ramp zijn geweest!

Het hart van God

Zo kwam er een einde aan de relatie tussen God en de mens, maar God liet het gelukkig niet daarbij. Gods liefde voor de mens is immers veel groter, dan dat Hij hem voor eeuwig in de zonde zou laten leven. Hij wilde de verbroken relatie herstellen. Dat zien we in type in de huden, waarvan Hij kleren voor hen maakte (Gen. 3:21). Voor deze kleren moest een dier sterven. Dit is het eerste offer in de Bijbel, en het werd door God Zelf gebracht. Het spreekt meteen van het offer van de Heer Jezus Christus, dat zo'n vierduizend jaar later zou worden gebracht. Ook dat laatste offer is door God Zelf gebracht, en het dient om ons te kunnen bekleden met 'de mantel van de gerechtigheid' (Jes. 61:10).

Zoals gezegd, kon dit niet zomaar gebeuren; er moest bloed vloeien, er moest een offer worden gebracht. Het volmaakte Offer moest worden gebracht. Dat is het offer van de Onschuldige, die Zelf nooit ongehoorzaam is geweest jegens God, die tijdens Zijn leven op aarde voortdurend een wandel met God heeft gekend. Het enige moment waarop Zijn gemeenschap met God werd verbroken, was tijdens de drie uren van duisternis: "*Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*" Dit lijden was nodig omdat wij de wandel, de gemeenschap met God hadden verbroken, maar Hij toch met ons wil wandelen. Wat een zegen dat de volmaakte gehoorzame Mens gekomen is, en het werk heeft volbracht!

Er is nog meer. God geeft bovendien ook aan dat Hij door het Zaad van de vrouw de werken van de duivel wilde verbreken (Gen. 3:15, vgl. Gal. 4:4; 1 Joh. 3:8). De duivel zou de slag niet winnen, maar God. Zo heeft de satan wel de 'hiel' van de Heer Jezus vermorzeld, d.i. een einde gemaakt aan Zijn aardse leven. Maar de Heer Jezus heeft de 'kop' van de satan, de oude slang,

vermorzeld (Openb. 12:9). Juist door Zijn sterven en door Zijn opstanding heeft de Heer Jezus Christus de grote overwinning op de satan behaald, tot eer van God.

Na de zondeval

Hoe is het verder gegaan na de zondeval en de verdrijving van de mens en zijn vrouw uit de hof van Eden? Hebben zij toen nog verder met God 'gewandeld'? Ook daarover weten we bitter weinig, maar er zijn wel goede aanwijzingen. In Genesis 5 vinden we het nageslacht van Adam, althans de gelovige lijn daarvan. Met de geboorte van Enos (de zoon van Set, de zoon van Adam), begon men de naam des Heren aan te roepen (Gen. 4:26). Ook lezen we van Henoch, dat hij 'wandelde met God' (Gen. 5:22). Van

Noach lezen we dat eveneens; hij was een 'rechtvaardig en onberispelijk man' (Gen. 6:9). God heeft de mens niet in de steek gelaten. Ziende op het kruis van Golgota, kon Hij verder met de mens wandelen – zij het niet meer zoals in de hof van Eden.

Dat zal Adam en Eva ongetwijfeld veel pijn en verdriet hebben bezorgd. Hoe vaak zullen ze niet hebben gedacht: 'Was het maar weer zoals vroeger in de hof van Eden' (bijv. na de moord op Abel). Hier zit, tot slot, ook een praktische les in voor ons. Hoe is het met uw wandel met God? Kent u periodes in uw leven, waarin het beter was dan nu? Adam en Eva konden niet terug naar de hof van Eden. Maar wij kunnen wel altijd teruggaan naar het kruis van Golgota. Daar mogen wij loslaten wat onze wandel met God belemmerde – om dan opnieuw, samen met Hem, verder te gaan.

Oude Sporen 2008